

V-14. ЛЮДСЬКІСТЬ / LJUDS'KIST' / HUMANITY

Володимир Самійленко / Volodymyr Samiilenko

Я	вірю	в	кращий	час, але	душа	болить!
Ja	virju	v	krashchyj	chas, ale	dusha	bolyt'!
I	believe	in	a better	time, but	[my] soul	aches!

Хотілось	би	тепер	усю	славетну	добу
Khotilos'	by	teper	usju	slavetnu	dobu
Like	would	now	all	the glorious	age

Душею	піднестись,	зрадіти	хоч	на	мить,
Dusheju	pidnestys',	zradity	khoch	na	myt',
With soul	to rise,	to rejoice	even	for	a moment,

Як	не	людей	найти,	то	хоч	людську	подобу.
Jak	ne	ljudej	najty,	to	khoch	ljuds'ku	podobu.
If	not	people	to find,	then	at least	human	semblance.

Героїв	час	минув,	що ж	будемо й	без	них!
Heriojiv	chas	mynuv,	shcho zh	budemo j	bez	nykh!
Of heroes	the time	has passed,	so then	[we] will be	without	them!

Але	невже	нема	ні	іскорки	чесноти?
Ale	nevzhe	nema	ni	iskorky	chesnoty?
But	can it be	there is	no	spark	of virtue?

Невже,	крім	пишних	фраз	та	поривів	дрібних,
Nevzhe,	krim	pyshnykh	fraz	ta	poryviv	dribnykh,
Can it be,	besides	grand	phrases	and	impulses	of small ones,

Нічого	вже	нема	в	найвищої	істоти?
Nichoho	vzhe	nema	v	najvyshchoji	istoty?
Nothing	already	remains	in	the highest	being?

Немає	серця	в	нас.
Nemaje	sertsja	v	nas.
There is no	heart	in	us.

Колись	кохались	ми	без	теорії,
Kolys'	kokhalys'	my	bez	teoriji,
Once	loved	we	without	theories,

Та щиро серцем чистим;
Ta shchyro sertsem chystym;
And sincerely with a heart pure;

Тепер міркуємо над світом і людьми,
Teper mirkujemo nad svitom i ljud'my,
Now [we] ponder on the world and people,

І над машинами й над щастям особистим.
I nad mashynamy j nad shchastjam osobystym.
And on machines and on happiness individual.

Найкращі пориви, гарячі почуття
Najkrashchi poryvvy, harjachi pochuttja
The best impulses, ardent feelings

Розсікли ми ножем холодним міркування,
Rozsikly my nozhem kholodnym mirkuvannja,
Rived we with the knife of cold calculation,

І склали ми собі розмірене життя
I sklaly my sobi rozmirene zhyttja
And made we for ourselves a measured life

Без глибини думок, без сили поривання.
Bez hlybyny dumok, bez syly poryvannja.
Without depth of thoughts, without strength of impulses.

Немає творчості, поезія в багні,
Nemaje tvorchosti, poezija v bahni,
There is no creativity, poetry [is] in the muck,

І філософію тепер ми осміяли.
I filosofiju teper my osmijaly.
And philosophy now we have ridiculed.

А геній нащо він для рою комашні?
A genij nashcho vin dlja roju komashni?
And the genius wherefore he for a swarm of insects?

Нам	будуть	фабрики	кувати	ідеали.
Nam	budut'	fabryky	kuvaty	idealy.
For us	will	factories	forge	ideals.

І	сумно	за	наш	час,	і	шкода	тих	віків,
I	sumno	za	nash	chas,	i	shkoda	tykh	vikiv,
And	it is sad	for	our	time,	and	pity	for those	ages,

Що	ніби	нам	дали	великії	успіхи,
Shcho	niby	nam	daly	velykiji	uspikhy,
That	seemingly	for us	gave	great	successes,

І	хочеться	скоріш,	щоб	промінь	заяснів,
I	khochet'sja	skorish,	shchob	promin'	zajasniv,
And	would that	sooner,	that may	the ray	grow bright,

Щоб	серцеві	знайти	хоч	небагато	втіхи.
Shchob	sertsevi	znajty	khoch	nebahato	vtikhy.
That would	for the heart	to find	at least	a little	joy.